

af eller lade dem blive staaende. — Der er endelig et Moment, der ganske vist har et uheldigt Udseende, og som jeg ikke vil undlade at omtale, nemlig Spørgsmaalet om den Handel, som den Paagjældende gjorde med en Mand, som ogsaa er nævnt her. Ja, mine Herrer, dette Punkt seer ikke godt ud, jeg skal indrømme det, men lad mig sige, at denne Mand, skjøndt han havde været i Gældsfængsel, dog ikke var aldeles berøvet Midler til at kunne fyldestgjøre de Forbringinger, som Kammerherre Bretton stillede for Eiendommens Salg, og dernæst, at Kammerherre Bretton folgte den, fordi han ikke længere saae sig istand til at udrede de Renter, som skulde udredes, og altsaa opgav sine egne skjønneste Forhaabninger og sin egen Formue, for at sætte en Mand i sit Sted, hvis Dygtighed det muligviis kunde lykkes at udrede dette af Eiendommen. Han offrede dette, for at fyldestgjøre de Forpligtelser, som han havde, ikke blot ligeoverfor Hypothekforeningen, men ogsaa ligeoverfor de første Prioritetshavere. Jeg berører dette, fordi det aabenbart hænger sammen med Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet var Misligheder tilstede, et Spørgsmaal, som maatte have en væsentlig Indflydelse paa den Maade, hvorpaa Regjeringen skulde stille sig til Sagen. Jeg skal i Korthed bemærke, at det ikke er en enkelt Minister, som i det nærværende Ministerium bærer Ansvar for det, men vi bære det Alle, og vi bære det, fordi vi troede, at det, der skete, var det Retteste. Jeg vil ikke henslyde mig under mine Formænds Beslutninger, skjøndt disse allerede i Hovedsagen havde afgjort Sagen, og skjøndt Den, der kender Noget til disse Forhold, vil kunne sige sig selv, at det ikke let gaaer an at desavouere sine Formænds Resolutioner, naar der ikke siden den Tid er fremkommet noget Nyt. Men, mine Herrer, ved Bedømmelsen af denne Sag maa det ikke oversees, at ikke een, men tre Justitsministre have erklæret, at de ikke have fundet, at der i det, som forelaa som Udbytte af Underfølgelsen, var tilstrækkelig Anledning til at instituere Action mod Noget af dem, der have været berørte af denne Sag. De Herrer maae ikke oversees, at Anvendelsen af Pensionslovens § 6 i Regjeringens Haand maa være en meget alvorlig Sag, at det er en Bestemmelse, som en

sambittighedsfuld Mand ikke beslutter sig til at benytte, naar han ikke ved Forholdene er tvungen til at gjøre det. Naar to tidligere Justitsministre og ligeledes den nuværende Justitsminister have ytret, at der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at instituere Action, og jeg for mit Vedkommende maa ansee det for at være en nødvendig Betingelse for at anvende § 6, at der ikke blot skal være begaaet Misligheder, men at disse ogsaa skulle kunne bevises, constateres som virkelig tilstedeværende, saa skjønner jeg ikke rettere, end at der ikke ved denne Ting var at gjøre Andet, end hvad der er gjort. — Der kan ikke være nogen Tvivl om efter Alt, hvad der er passeret, at det ikke lod sig forsvare at lade den nævnte Embedsmand vedblive i sin Stilling. Der var fuldstændig god Grund til, efterat den Tillid, som en saadan Stilling maa have, naar den skal bekleedes paa en for Befolkningen frugtbargjørende Maade, var brudt, saaledes som den her var brudt, uden Hensyn til om Vedkommende var skyldig eller ikke, at gribe den Leilighed, som forelaa, til at søge idetmindste denne Side af Sagen ordnet. Jeg kan heller ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at, naar denne Sag er saa gammel, som den er, saa at der som sagt foreligger 3 Justitsministres Erkjendelse af, at der ikke er Anledning til at instituere Action, saa maa hele Spørgsmaalet om, hvorvidt Kammerherre Bretton skulde afskediges paa Grund af Misligheder eller ikke forstandigviis ansees som udtømt. Sagen laa saaledes for i en ganske anden Skikkelse, da den nuværende Ministerium traadte til Koret, nemlig som en Ansøgning fra Vedkommende om at faae sin Afsted paa Grund af Alder og Svagelighed. Jeg tilspør dette, fordi jeg troer, at min høitærede Collega ikke udtrykte sig ganske correct, da han bemærkede, at der ikke manglede Mere end 2 til 3 Aar i, at Kammerherre Bretton havde fylbt den Alder, som efter Lovgivningen gjør ham berettiget til at forlange sin Afsted med Pension, thi jeg skulde tage meget feil, om der manglede Mere end 2 til 3 Maanedere deri. Det er selvsjølgeligt ogsaa et Moment, som man ikke kunde lade være at tage med, naar man først var kommen til det Resultat, at man ikke med Udsigt til et helbigt